

שטייגען אין לערנען

צריכים פשוט (כראשון העולם) | גיליון ב' | יו"ל לשבת פרשת ויקהל - פקודי
 (יחידות, ה' במרחשון תש"א)

♦ עלון מיוחד לתלמידי הישיבות – להגברת החיות וההתלהבות בלימוד התורה ♦

יוצא לאור בקשר עם מבצע תורה המתקיים בימי בן הזמנים, על-ידי ועד תלמידי התמומים העולמי

יובל שנים לכיבוש העולם על-ידי התורה (1)

ונדירים, ידיו הק' של הרבי היו על השולחן (בדרך כלל, בעת ההתוועדות ידיו של הרבי היו מונחות מתחת לשולחן), הרבי לא הסתכל לעבר הקהל, והיה נראה ככיוול שהרבי מדבר לעצמו...

הרבי הקדים, שהסיבה שהוא מדבר דווקא כעת (בשבת), בשביל שלא תהיה אפשרות להקליט... ולאחר מכן הוסיף:

"בהיותי באוהל, כדרכי בכל יום ט"ו בחודש, בלי נדר, הייתה לי התעוררות ("עס האט מיר געשטופט") לערוך התוועדות, למרות שאף פעם לא נערכה התוועדות ביום זה בימות החול, מבלי לדעת סיבת הדבר; מה עלי לומר, איזה מאמר חסידות וכו'. ומה גם שבדרושי רבותינו נשיאנו אין מאמרים על חמישה עשר בשבת.

ולאחרי ההתלבטות בדבר, הנה לפועל נערכה התוועדות, ונאמר מאמר חסידות ושיחות, שיחה ועוד שיחה וכו', ותוכן הדברים

היה אודות הצורך "לכבוש" את העולם על-ידי לימוד התורה. . . ועכשיו רואים את ההשגחה פרטית שבדבר: בימים אלו נערכה אסיפה גדולה אודות הגזירה שנתעוררה בממשלת ארצות-הברית בנוגע לגיוס תלמידי הישיבות לצבא (הרבי העיר (בבת-שחוק) שהיו טענות על כך שליובאוויטש לא השתתפה באסיפה זו), ותודה לה' שנתבטלה הגזירה.

"ובכן: עתה נתבררה סיבת ההתעוררות לעריכת ההתוועדות הנ"ל (בבחינת "ניבא ולא ידע מה ניבא") - שהיתה בבחינת הקדמת רפואה למכה, שעוד לפני הגזירה, "הרעישו" אודות כיבוש העולם על-ידי הוספה בלימוד התורה הן בכמות והן באיכות, מתוך תענוג וכו', ובזכות זה בטלה הגזירה".

וסיים הרבי בבת-שחוק: "ובכל אופן למדתי מזה הוראה - שמכאן ולהבא כשתהיה התעוררות כזו ("אז מוועט מיר שטופן"), לא אתלבט אם לערוך התוועדות..."

[יש להעיר, שימים ספורים לאחר מכן התוועד הרבי לראשונה ב"א ניסן, ומאז מידי שנה (עד שנת תשמ"ה) זכינו להתוועדות ביום זה].

בלי שבט תשל"א, ימים ספורים אחר התוועדות הפתאומית בחמישה-עשר בשבט, בה הכריז הרבי על הצורך בהוספה בלימוד התורה, ושעל-ידי-כך "יכבשו את העולם", נכנס ל"יחידות" הרה"צ ה'לב שמחה' מגור, לאחר שחזר לארץ ביקרה אצלו משלחת מרבני חב"ד, ובאותה הזדמנות סיפר להם את שאמר לו הרבי ב"יחידות":

"בט"ו בשבט שהיתי באוהל והורו לי להתוועד. חשבתי על מה אפשר לדבר בהתוועדות עם יהודים? - להוסיף בתורה. דיברתי על כך, והיה זה ממש ב'השגחה פרטית', שכן, כעבור ימים ספורים הועלתה בבית הנבחרים בארצות-הברית הצעה לגזירת גיוס בני ישיבות לצבא, ועניין זה של כיבוש העולם בתורה פעל מיד לביטול ההצעה".

בהתוועדות פורים תשל"א, הזכיר הרבי את "המדובר לאחרונה", "שעכשיו הוא הזמן לכבוש את העולם על-ידי "אורה זו תורה", על-ידי הוספה בלימוד התורה בכמות ובאיכות".

שבועיים לאחר מכן, בהתוועדות "שבת הגדול", הזכיר הרבי: "בהמשך להמדובר בהתוועדות דחמישה-עשר בשבט ודפורים - על-דבר "כיבוש" כל העולם כולו על-ידי הוספה ויגיעה בלימוד התורה ביתר שאת וביתר עז - מהראוי ונכון וטוב אשר . . . יוסיף כל אחד ואחד בעסק התורה, הן בלימודו הוא והן בנוגע לזולת: להשתדל עם כל מי שיכול לפעול עליו, שגם הוא יוסיף אומץ בלימודו".

והרבי הדגיש: "פשיטא שעניין הנ"ל שייך במיוחד לתלמידי הישיבות, דגם בשאר הימים הרי "תורתם קבע" היא גם במובן כמות הזמן - עליהם מוטל חיוב מיוחד לנצל את כל ימי חול-המועד פסח . . . להוסיף בלימוד התורה ביתר שאת וביתר עז".

הרבי סיים את השיחה באיחול: "ויהי רצון שיפעלו דברים אלו את פעולתם ובמילואם, ובפרט שעומדים כעת "בין גאולה (דפורים) לגאולה" (דפסח)".

בסיום אותה התוועדות התרחש מאורע לא רגיל. הרבי החל לדבר בביטויים מיוחדים

ופרצת בלימוד

אמרו חז"ל "קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא".

ומזה מובן, שהאמור לעיל שעיקר ותכלית הכל הוא המעשה בפועל, בנוגע ל"עלמא" - ה"ג בנוגע לתורה, והיינו, שבישיבות בכלל, ובישיבות תו"ת בפרט, שבהם לומדים גליא דתורה ופנימיות התורה (כמבואר בקונטרס עץ החיים), "המעשה הוא העיקר".

ענין המעשה אצל התלמידים הוא - הלימוד בפועל, היינו, שבחור צריך לישב וללמוד נגלה וחסידות, הן בסדרי הישיבה, והן - באופן של "ופרצת" - בכל כ"ד שעות המעט-לעת (מלבד הזמנים הדרושים לצרכי הגוף).

. . התכלית היא - "המעשה הוא העיקר", שאצל תלמידי הישיבה הרי זה הלימוד דנגלה וחסידות בפועל.

תכלית הכל הוא - לימוד הנגלה, לימוד החסידות ועבודת התפלה שע"י התלמידים, ולשם מטרה זו ישנם הר"מים, משפיעים, הנהגה וכל עניני הישיבה - שכולם טפלים אל לימוד התלמידים, וזהו העיקר.

וכשם שהדברים אמורים בנוגע לכללות עניני הישיבה, כן הוא גם אצל התלמידים גופא - שכל עניניהם הם טפלים בלבד אל הלימוד בפועל.

ומזה מובן בפשיטות, שגם אם יש איזה חסרון בכל שאר הענינים - אם בענינים גשמיים הנצרכים לתלמיד, או בענין ההשגחה וההשפעה ע"י הר"מים והנהגה - אין זה צריך לגרום חסרון ומיעוט בלימוד התלמיד, כיון שכל הענינים הנ"ל אינם אלא טפל בלבד, כנ"ל.

ובמילא צריך התלמיד לידע, שעליו להפשיט את עצמו ("זיך אויסטאָן") מכל הענינים, ועיקר ענינו הוא - "ופרצת" בלימוד הנגלה, בלימוד החסידות ובעבודת התפלה . .

כיון ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא", הנה ע"י הנהגה ד"ופרצת" בתורה, יומשך גם בעולם - בעולם בכלל, ובעולם השייך לישיבה בפרט . .

כאשר רואים את סדר הנהגה מצד הנחות העולם - צריכים להתנהג להיפך. סדר הנהגת העולם הוא - שבחדשי הקיץ ממעטים בלימוד התורה, ומקדישים שימת-לב יתירה לחיזוק בריאות הגוף.

ומזה מובן שסדר הנהגה צריך להיות להיפך - שבחדשים אלו צריכים להתמסר יותר לחיזוק בריאות הנשמה,

- ובפרט ע"פ המבואר בחסידות שבחדשי הקיץ נקל יותר לעסוק בעבודת ה' -

ועי' יתוסף בדרך ממילא גם בחיזוק בריאות הגוף.

[נשיחת ש"פ קדושים תש"ט]

ליקוט מכתבים בעניין לימוד התורה

מקום שליבו חפץ

מה שכותב אודות השכחה - הנה לימוד במקום שליבו חפץ, וכשירגיש עיף ויגע הוא, אזי להחליף הלימוד לסוג אחר, היינו לגירסא, [מ]חסידות לנגלה וכיוצא בזה. וכן כדאי שילמד משניות בע"פ, וגם בזה לא ייגע את כח הזיכרון כי אם יתן לו לנוח. ובודאי על ידי כל הנ"ל יתחזק כח הזכרון. [אג"ק חלק ט, ע' רנז]

ובמה שכותב אודות המיחוש, שנופלת עליו תרדמה כו' - אחת העצות לזה היא הלימוד במקום שליבו חפץ, ושינוי הלימוד מזמן לזמן, זאת אומרת שלא יהיה הלימוד שעות רצופות בעניין אחד, או בסגנון אחד. [אג"ק חלק י, ע' ז]

שדמיון הנ"ל הוא גם כן מתחבולות היצר הרע הממציא תחבולות שונות ומשונות בכדי להחליש את האדם בעבודתו לקונו, ואינו נמנע גם מעניינים של שקר ותרמית, שזה עצמו צריך לעורר תוספת כח בהאדם להלחם נגדו, מלחמה ע"י ענין של היחס הדעת, שפירושו לא להכנס עמו בכלל בפלפולים ושקו"ט כי אם בפתגם קצר שאין זמן לפלפולים כיון שעבד הוא לממה"מ הקב"ה ועסוק במילוי ציווי אדונו הוא הקב"ה, ועיין ג"כ בתניא בכ"מ עצות היעוצות להנ"ל, וחקוקה תהי' בלבו הודעת חז"ל יגעת ולא מצאת אל תאמין.

בברכה לתלמוד תורה בהתמדה ושקידה. [אג"ק חלק טו, ע' סט]

דרך הלימוד - בלי חשבונות

ידוע הכתוב "האלוקים עשה את האדם ישר והמה ביקשו חשבונות רבים"; כמה וכמה דורות היו לומדים תורה מבלי הכנס בחשבונות רבים, באיזה אופן יש לסדר הלימוד שיהיה מוצלח ביותר ומתאים לתכונות החינוך וכו' וכו'. וחדשים מקרוב באו ומתעמקים בסדרים ותחבולות שונות, והתוצאות משיטות אלו הם הפכים ממה שראוי לכאורה לקוות מהם כו'. כי בדרות הראשונים היה החשק גדול ללימוד התורה, בלי התחכמות יתרה, וגולה גם זייעת התורה בכמות וגם באיכות. מה-שאיין-כן בהלימוד שאחר כל הכללים הנ"ל, נתמעטו הלומדים, ונתמעט החשק שלהם וכו'.

וככל הדברים האלה הוא גם-כן בלימוד תורת החסידות, שהדרך היותר נכונה היא, שלא לבקש חשבונות רבים, אלא ללמוד ולחזור וללמוד, ולא להביט על השעון ולעשות חשבון כמה עניינים השיג במשך שעה זו, ולכשיהפך ויחזור והיפך בלימוד החסידות, אזי בדרך ממילא יזוכו מוחו וליבו ויהיו כלים מוכשרים לקבל אור החסידות והעיקר - גם את המאור שבה. [אג"ק חלק ה, ע' צ]

בנוסף על סידרי הישיבה

מובן וגם פשוט שלכל לראש צריך ללמוד לפי סדרי הישיבה שעות נגלה לחוד ושעות חסידות לחוד, ובהזמנים שחוץ לסדר, הרי נוסף על שלושת השיעורים דחומש תהילים ותניא הידועים ולימוד הלכות הצריכות, תלוי זה במה שלבו חפץ, ובפרט בהנוגע ללימוד בעיין. [אג"ק חלק כ, ע' יז]

אופן הלימוד צריך להיות מתאים לסדרי הישיבה בה לומדים, ובמסגרת זו עצמה - על-פי מאמר רז"ל במקום שליבו חפץ. [אג"ק חלק יב, ע' תתח]

כתי"ק

לטבול בתורה

מענה כ"ק אדמו"ר בכתי"ק לבחור שכתב שאין לו מרגוע במצבו הרוחני:

אל ער זיך אין לימוד הנגלה והחסידות בשופי טובל (אותיות ביטול) זיין וישכת רישו. [שבלמוד הנגלה והחסידות בשפע יטבול (אותיות ביטול) וישכת רישו]

זאל ער זיך אין לימוד הנגלה והחסידות בשופי טובל (אותיות ביטול) זיין וישכת רישו. [שבלמוד הנגלה והחסידות בשפע יטבול (אותיות ביטול) וישכת רישו]

ההתקשרות של הבחורים היא שיהיו קאכן זיך בנגלה

כדי שיצליחו ב'הפצה' ויבינו היטב חסידות. ב. שהיותו 'ההתקשרות' לרבי 'מדבר' לבחורים, האם לפעול עליהם שילמדו מצד זה.

הרבי קרא את הפתק זמן רב (למרות שבדרך-כלל, כידוע, הרבי קרא פתקים במהירות גדולה). והגיב: "שלא לשמה? צריכים ללמוד לשמה! אלא, שכאשר לא מצליחים ללמוד לשמה, לפחות שילמדו בשביל זה..."

ובנוגע למה שכתבתי על 'התקשרות', ענה הרבי: הענין של 'התקשרות' הוא מילוי הרצון של המשלח. והרצון שלי הוא שבחורים יהיו 'קאכן זיך' בנגלה...

הרבי התבטא בכמה ביטויים בנוגע לרצון וכשיצאתי, לא הצלחתי לזכור את כולם, הרבי התבטא בלשונות כמו "רצון פנימי", "רצון עצמי" ועוד ביטויים על-דרך-זה. ביטויי רצון עמוקים ונעלים, המבטאים, עד כמה רצונו של הרבי הוא שבחור ילמד הרבה 'נגלה'.

אפשר לעורר את הבחור שיאהב ללמוד תורה ובעיקר נגלה דתורה, אם בשביל הצלחה ב'מבצעים', אם בשביל הצלחה בלימוד החסידות, והעיקר - כדי להתקשר לרבי, כי בלימוד הנגלה ממלאים את רצונו (הפנימי, העצמי וכו') של הרבי!

מספר הרב מאיר צבי גרוזמן ע"ה, ראש ישיבת תורת"ל המרכזית כפר חב"ד:

לפני עשרות שנים כשהגעתי לרבי נכנסתי ל'יחידות', והרבי דיבר איתי על כך שהישיבות שלנו לא מספיק מתפתחות בכמות, יחסית לישיבות לא-חב"דיות. כשעניתני שאצלם יש את הענין של לימוד תורה 'שלא לשמה' ואולי לכן הם גדלות, ענה הרבי שגם אצלנו יכול להיות הענין של 'שלא לשמה' על ידי הבנת התורה. וכמו כן כאשר הבחורים נוסעים ל'מרכז שליחות', אזי אם הם יודעים ללמוד הם יכולים להיכנס אל הרב המקומי, לדבר איתו בלימוד - ואז 'ההפצה' יכולה להיות אחרת לגמרי.

בין הדברים הרבי אמר שישנם בחורים ש"קאכן זיך" [עוסקים בלהט] ב'השכלה' של חסידות. ממילא צריכים הם לדעת, שניתן להבין טוב חסידות רק כאשר מבינים טוב נגלה... ואם לא - אי אפשר להבין חסידות.

והרבי הוסיף, שהגם שבליובאוויטש היו חסידים גדולים שלא ידעו כל-כך טוב נגלה - והו יוצא מן הכלל. אבל "התורה על הרוב תדבר" ואי-אפשר להבין חסידות בלי להבין נגלה.

לפני נסיעתי בחזרה, נכנסתי שוב אל הרבי וכתבתי ב' נקודות: א. שצריך לדבר עם הבחורים שילמדו נגלה 'שלא לשמה'

המבצע מתקיים לעילוי נשמת הרה"ג אברהם יצחק ע"ה ב"ד נתן ז"ל שלוסברג נלב"ע ט"ז שבט ה'תשע"ה ת.נ.צ.ב.ה.

ולכות תבלחט"א זונתו מרת רחל נעמי שתי' בת אלטע דבורה ולכות כנס העניד הרה"ח ר' אליהו שי' בן רחל נעמי זונתו מרת יונה נחמה שתי' בת משיל לאה

הרבי הוציא שיהב חורים יהיו 'לומדים'!

הרב יהודה לייב שי' שפירא
ראש ישיבה גדולה דמיאמי רבתי

הרבי הביא לכך דוגמה מעבודת הקורבנות, שיש בה ארבעה עניינים המכונים 'עבודה', היינו שהם העניינים החשובים ביותר בקורבנות, ולכן רק בהם פוסלת מחשבה של פיגול, שהם שחיטה, קבלה, הולכה וזריקה; אבל עם-זאת, מבין ארבע עבודות אלו, רק זריקת הדם נקראת 'עבודה תמה' - מושלמת, שאין אחריה עבודה.

כן גם בעניינינו: עבודת התפילה והפצת המעיינות הן אכן עבודות שמזכירים לקיימן, ובכל ה'קאך'. אולם ה'עבודה תמה' של תמים, היא העבודה של לימוד התורה. לימוד התורה כדבעי, פועל על התלמיד שהוא יהיה אחר לגמרי.

מבחור ב'תומכי תמימים' דרושה 'הנחת עצמותו'. עליו לשכוח על כל העניינים הגשמיים - כהשיחה המפורסמת של הרבי הרש"ב אודות תלמידי התמימים, שעניינים הוא "כותב גט כריתות לאישתו" - לעניינים הגשמיים. וכיצד ניתן לבצע זאת? כאשר בחור שקוע בלימוד התורה, נגלה וחסידות, אזי זה פועל אז מ'זוער'ט אן אנדער מענטש - הוא נעשה אדם אחר, בביטול, ביראת שמים ובעניינים רבים.

לימוד התורה הופך את הבחור למהות אחרת. ובדרך-כלל, כאשר מתמסרים ללימוד התורה, זה פועל על הבחור שייעשה חסידישער בחור. 'חסידישער בחור' פירושו שהוא אינו מונח בגשמיות, ואינו מונח בתאוות. כל רצונו הוא לעשות את רצון הקב"ה, כפי שכתוב בשו"ע, וכהוראות הרבי.

כאשר בחור בתומכי תמימים שואל במה עליו להתמקד, התשובה לזה - אומר הרבי - היא לימוד התורה.

כשם שהרבי הרש"ב כתב את קונטרס 'עץ החיים' בשביל תלמידי 'תומכי תמימים', ה'קונטרס עץ החיים' של 'תומכי תמימים' כיום, הוא השיחה הזאת.

כאשר חזרנו 7700 סיפרנו על-כך להנהלת הישיבה. באותן שנים הנהלת הישיבה הייתה נכנסת ל'יחידות' חודשית, ובמהלך ה'יחידות' הקרובה הם סיפרו לרבי על כך.

הרבי הורה להם לומר לנו שנכניס דו"ח ממה שהרב סולובייצ'יק דיבר, וממה שאנו דיברנו. ביצענו זאת, כתבנו את תוכן הדיבורים, שמצדנו עסקו בעיקר בדברים ששמענו מהרבי בהתוועדות, וחתמנו את שמותינו.

כאשר הדו"ח הוכנס לרבי, סימן הרבי את שמותינו, וכתב: "ת"ח על הדו"ח בוודאי כמדובר כמ"פ שקלו וטרו (וסימן חץ אל שמות הבחורים) גם משלהם בעניינים הנ"ל (לא רק חזרה מהנדבר בהתוועדות) ותבוא ע"ב [=עליהם ברכה]".

הרבי רצה שנדבר בעניינים בלימוד משלנו. שנהיה 'לומדים'!

והנה עוד סיפור המבטא זאת: חתונתי התקיימה בניו-יורק, אולם חלק מימי השבע-ברכות היו בקליבלנד. לקראת נסיעתי לשם כתבתי על-כך לרבי, והרבי כתב מענה: "בוודאי ינאם שם בעניינים בנגלה ובדא"ח".

הרבי רוצה שהבחורים יהיו שקועים ושרויים בלימוד ה'נגלה'!

באחרון של פסח תשל"ו, אמר הרבי שיחה מיוחדת אודות 'תומכי תמימים', שנדפסה בקונטרס בפני עצמו לקראת ח"י אלול תשל"ז, שנת השמונים להתייסדות 'תומכי תמימים' (בהמשך נדפסה השיחה בהוספות לחלק י"ד בלקוטי שיחות). בשיחה, ביאר הרבי שעיקר עניינו של בחור ב'תומכי תמימים' הוא לימוד התורה - נגלה וחסידות. יש את העניין של עבודת התפילה, של הפצת המעיינות, אבל סוף-סוף עיקר העניין של 'תומכי תמימים' הוא לימוד התורה.

פעם התארך אדם בשבת אצלינו בישיבה. הוא סיפר לי שהוא סוחר, הנוסע רבות למקומות שונים בעולם, ובכל פעם, כאשר הוא חוזר לניו-יורק, הוא כותב דו"ח מפורט לרבי על נסיעתו.

באותה השבת, מסרתי קודם התפילה שיעור חסידות בישיבה, ואחר השיעור ניגש אליי אחד הבחורים עם שאלה מסוימת בנגלה, והתעורר דיון בעניין.

לאחר מספר חודשים, פגשתי את אותו יהודי ב7700, והוא סיפר לי, שבדו"ח שכתב לרבי, הוא דיווח על כך שראה כיצד משוחחים בישיבה בנגלה בשבת, והרבי השיב לו על-כך במענה באותיות גדולות: "ת"ח על הבשורות טובות..."

סיפור נוסף שקרה עימי: בשנת תשכ"ט התקיימה בבוסטון מסיבה גדולה לרגל י"ט כסלו, אליה הוזמן הגאון הרב יוסף-בער סולובייצ'יק כאורח הכבוד. נסענו לשם מספר בחורים מהישיבה. הרב סולובייצ'יק דיבר באריכות, למעלה משעתיים, והסביר מה עניינה של חסידות.

בסיום הארוע, כשהקהל הגדול כבר הלך, פנה הרב סולובייצ'יק אלינו, הבחורים, ואמר לנו: "י"ט כסלו, צריכים להתוועד!". ניצלנו את ההזדמנות בכדי לשוחח עימו בלימוד.

באותה תקופה, ביאר הרבי בכל התוועדות, ואפילו בשמחת-תורה, פסקה ב'איגרת-התשובה'. היה זה ממש כשיעור בישיבה שלומדים על הסדר, הרבי החל מביאור בפרק א', המשיך לפרק ב', וכן הלאה. הלכות תשובה הן הלכות שלרוב בחורים אינם לומדים, אך עקב עיסוקו של הרבי בהן בעת ההתוועדות, אנו היינו בקיאים בהם, ודיברנו עימו באריכות על כך. דברנו גם על שיטת הרבי בעניין 'קו-התאריך' ועניינים נוספים, והותרנו עליו רושם נפלא.

ללימודים אין הפסק

ישיבת בין הזמנים

ובנוגע לפועל – באתי בהצעה ובקשה נפשית לתלמידי הישיבות בכלל ולתלמידי ישיבות תומכי תמימים בפרט:

בימים אלו, יוסיפו תלמידי הישיבות בלימוד התורה . . . ביתר שאת וביתר עז . . . ובאותם מקומות שסדרי הישיבה הם באופן שחלק מימי הקיץ . . . הם בתקופת החופש,

[אבל, כמדובר כמה פעמים, המושג של "חופש" בישיבה . . . הוא דבר בלתי רצוי כו' וכו' – דמכיון שהתורה היא "חיינו ואורך ימינו", הרי לא ייתכן שיהיה הפסק ח"ו, בענין החיים. והלואי שיבטלו סוף כל סוף את קיומו של החופש הזה...]

יתאספו תלמידי הישיבות גם מעצמם בכל מקום ומקום (ומה טוב – שיפנו להנהלת הישיבה בבקשה שתתן

להם "ראש ישיבה" וכו'), על מנת להוסיף בלימוד התורה, ובפרט הלכות התורה, ביתר שאת וביתר עז.

ופשוט, שהוספה בלימוד התורה בימים אלו – תפעל ותשפיע גם על כל הימים שלאחרי זה, כולל ובמיוחד בקשר עם התחלת ה"זמן" החדש, להוסיף בלימוד התורה בעילוי אחר עילוי.

[תו"מ תשמ"ו, ע' 171]

ללימודים אין הפסק

בנועם קבלתי מכתבם כי מתכוננים לסיום שנת הלימודים, והיא רצון שיהיה בשעה טובה ומוצלחת, וילכו מחיל אל חיל בלימוד התורה וקיום מצוותיה בשמחה ובהידור.

בקראי במכתבם על דבר שעורי הלימוד שיש להם,

בודאי למותר להעיר ולהדגיש שלמודי קודש תורתנו הקדושה שהיא חיינו ואורך ימינו, חס ושלום לומר ענין של סיום והפסקה בהם, ואדרבה, עלי' היא למדרגה גבוה יותר בכמות ובאיכות הדורשת מאמצים יתרים לקיים מעלין בקודש, ובוה הנקודה העקרית כמאמר רבותינו זכרונם לברכה גדול למוד התורה שמביא לידי מעשה קיום המצוות בפועל בחיי היום-יום ובכל דרכיך דעהו.

למותר להדגיש גם כן שטעות גדול טועים אלו האומרים שיש ענינים בתורתנו שקשה לקיימם או אי אפשר לקיימם, שהרי הוא היפך אמנות ישראל מאמינים בני מאמינים, וגם הוא נגד השכל הבריא, כי כיון שהתורה ומצוות ניתנו מבורא העולם ויוצר האדם מובן מאליו שעוד קודם הציווי נתן הכוחות לאפשר קיומם, כי לא יתכן שהבורא ידרוש מה שהוא נמנע מלקיים, ואין הדבר תלוי אלא בתוקף הרצון.

[אג"ק חלק כ, ע' רעג]

תמים צריך לשמור את זמני הלימוד!

והחלו לעסוק במלאכה היה ניכר עליהם שהם שרויים בלחץ יוצא דופן, הם הסבירו זאת בכך שדרשו מהם לסיים את מלאכתם עד לשעה 8:00 בבוקר. ומכיון שניתנו להם שעות אחדות בלבד, הם מסופקים האם יצליחו לעמוד במשימה. למשמע דבריהם, נחליץ ר' ראובן לעזרתם ועבד לצידם במשך כל הלילה, מתוך תחושה שהוא עוסק במלאכה חשובה וקדושה.

לקראת השעה 7:00 בבוקר, סיימו הפועלים את מלאכתם, ועזבו את המקום, גם ר' ראובן, שעמל וטרח במשך כל הלילה, היה תשוש ועייף, והחל צועד לעבר הפנימייה לנוח קמעה.

אלא שבדיוק כאשר חצה את מפתן הדלת של 770, הגיע הרבי מביתו. כאשר הבחין בו הרבי סובב את ידו הק' בתנועה קלה, ושאל "וואס איז דאס!?" [מה זה?!], ר' ראובן החל להסביר ולתאר את עבודתו הקשה במשך כל הלילה, ואת נחיצותה, ושעכשיו הוא בדרכו לחטוף תנומה קלה. הרבי שמע את דבריו, ואמר (התוכן): מה שעשית במשך כל הלילה – זו בעיה אישית שלך. אבל תיכף מתחיל ה'סדר', ו'תמים' צריך לשמור את זמני הלימוד!

כמובן שמיד בשמעו את הדברים שב ר' ראובן על עקבותיו, ונכנס ל'זאל' ללמוד.

בשנים הראשונות לנשיאות, ואף טרם קבלת הנשיאות, עסק הרבי בהשפעה על החסידים בכלל ועל הבחורים בפרט. הרבי גילה התעניינות רבה במצבם של התלמידים בעבודת ה', והורה להם סדר בלימוד נגלה וחסידות.

מעבר לעצה וההדרכה שהרבי העניק לבחורים באותם השנים, הרבי גם כמו "חינך" וכיוון את דרכם, תבע מהם לשמור על סדרי הלימוד, ולא פעם אף העיר על-כך לבחורים אחרים.

הרב נחמן סודק ע"ה מספר, כי פעם אחת (בשלהי שנות ה'י"ד), כאשר יצא הרבי מחדרו בשעת לילה, ראה בחור עומד במסדרון שליד ה'זאל', ופנה אליו: "וואס ביסטו אויף אזוי שפעט, ס'איז דא א טאג [או: סדר] מארגן" [מדוע הנך ער בשעה כה מאוחרת? הרי יש 'יום' מחר...]. השעה אז הייתה בין 12:30 ל-1:00...

בהזדמנות נוספת, כשנכנס הרבי אל ה'זאל' בשעה 12:40 בלילה, ומצא שם כמה בחורים, אמר להם: במקום שתכניסו אלי פתקים – מוטב שלא תשבנו כאן כל כך מאוחר...

באחת משנות לימודיו של הרב ראובן דונין ע"ה בישיבה, נערכו שיפוצים 770 על מנת להחליף את רצפת הפרקט. כאשר הגיעו העובדים הגויים

במה צריך להיות ה'זהיר טפי' בנגלה או בחסידות?

יחידות

אור לד' מרחשון תשכ"ז

ביחס לשאלתך כיצד לסדר עצמך בסדרי הלימוד, הגה כיון שאתה נכנס כעת למקום חדש, הרי לכל לראש יש לשמור את סדרי הישיבה בנגלה ובחסידות, ומה שיש חילוקים בין תלמיד לתלמיד - על כך יש להתייעץ עם המשפיע בישיבה בה לומדים, ובפרט שאתה כותב שקשה עליך להכריע, הגה העצה לזה היא שיחת-דיבור עם חבר או עם תלמיד-חבר או עם משפיע אן עם ראש הישיבה, שמעלת הדיבור בכך שמסייע לפרט את הפרטים [במבוכה], להפריד בין המסודר לאינו-מסודר, המבולבל.

וכן ביחס למה ששאלת, "במה יהיה הזהיר-טפי, בנגלה או בחסידות או בעבודת התפילה", הגה הקדימה היא לכל לראש לשמירת סדרי הישיבה בנגלה ובחסידות, ובנוגע לזמן הנוטר פנוי לעצמך - יש לשאול משפיע למה אתה יותר שייך, ובכללות צריכה להיות הוספה הן בנגלה והן בחסידות, רק החילוק הוא במה הוסיפה רבה יותר.

טרם נרשמת? עדיין אפשר להצטרף!

הרישום בטופס מקוון ע"י ההורים / לבירורים ע"י נציג: 058.770.4273